

РЕШЕНИЕ № 27

гр.Перник, 21 февруари 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно двадесет и трети януари две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря **Т.М.** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник – **прокурор *****, като разгледа докладваното от **съдия Иванова к.н.а.х.д.№ 4/2013 г.** по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение № 1041 от 19.11.2012 г. по н.а.х.д. № 1239/2012 г. Районен съд, гр.Перник е потвърдил наказателно постановление № 2743 от 02.07.2012 г., на Началник Сектор „Пътна полиция” при Областна дирекция на МВР гр. Перник, с което на П.В.П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 21, ал.2 от ЗДвП.

В законния срок против решението е постъпила **касационна жалба от П.В.П.** Жалбоподателят излага подробни твърдения за неправилност на въззивното решение, поради допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Оспорва установената от РС-Перник, фактическа обстановка и твърди, че скоростта на неговия автомобил не е констатирана с годно техническо средство. Иска отмяна на постановеното решение и съответно на наказателното постановление.

Ответникът по жалбата –Началник Сектор “Пътна полиция” при ОД на МВР гр. Перник, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура гр.Перник, счита жалбата за неоснователна и пледира оставяне в сила решението на РС, гр.Перник, с което е потвърдено наказателното постановление.

Административен съд Перник, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.211 ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима , разгледана по същество е неоснователна.

Районен съд Перник, въз основа на събраните по делото доказателства, е установил следната от фактическа обстановка: на 25.06.2012 г. около 18,55 ч, като водач на МПС – лек автомобил с рег.№ РК*** ВА, с посока към Радомир, като в района на км.84+200 се движи с 93 км/ч при максимално допустима 60 км/ч, въведена с пътен знак №В-26, като скоростта е установена с техническо средство-радар ТР-4D, с № 334, фиксиращ скорост, дата и час.

На същата дата е съставен и акт за установяване на административно нарушение № 2743, с който жалбоподателят се е запознал. Актът е подписан от нарушителя и в него не са отразени възражения. Въз основа на съставения акт, компетентният административно наказващ орган е издал НП № 2743/12 от 02.07.2012 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че

жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП /в приложимата към този момент редакция на закона/, във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като се е движил с превишена скорост от 93 км/ч при максимално допустима - 60 км/ч. След като е обсъдил размера на кумулативно наложените санкции, съдът е приел, че същите са правилно определени от административно-наказващия орган и е потвърдил изцяло наказателното постановление.

Административен съд-Перник намира, че решението на въззивния съд е правилно, законосъобразно по същество и при неговото постановяване не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При извършената касационна проверка не се установи наличие на грешка от страна на районния съд, във връзка с издирването и прилагането на нормите на относимия материален закон, регулиращи спорното правоотношение. Решението съответства на разпоредбите, отнасящи се до възникването, съществуването и развитието на спорното правоотношение и неговото съдържание.

Следващите, съдържащи се в жалбата твърдения, свързани с допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения във връзка с процеса на доказване също нямат основание. Твърдението, че не са изяснени обстоятелствата по установяване на нарушението не кореспондира с доказателствата събрани и обсъдени от районния съд. Напротив, районния съд в изпълнение на задължението си по чл. 13, ал. 1 от НПК да дири обективната истина е събрал и преценил доказателствата по делото, и като ги е сметнал за достатъчни, мотивирано се е произнесъл.

Нарушението е установено с техническо средство – радарен скоростомер, признат от Закона за измерванията като средство, предназначено за контрол на скоростта на моторните превозни средства. Чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП (ред. към 30.07.2009 г.) указва, че определените от Министъра на вътрешните работи служби имат право при изпълнение на функциите си и за установяване на нарушенията по ЗДвП, да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС-во. Използваният в настоящия случай Трафик Радар TR4D, видно от представените по делото доказателства, е средство за измерване от одобрен тип, преминало и последваща ежегодна проверка за техническа пригодност. От всичко това се следва, че нарушението е установено с признато и позволено от закона, годно средство за измерване.

За неоснователни се приемат твърденията на касационния жалбоподател, че не му е връчен АУАН №2743/25.06.2012 г. В акта за установяване на нарушението, приложен по делото и съставен от компетентно длъжностно лице е вписан регистрационен номер на автомобила, управляван от жалбоподателя, вписани са стойността на скоростта и превишението и акта е подписан надлежно от лицето, посочено като нарушител, с което е удостоверил съдържанието му. Посочения АУАН №712342 е същият акт, като цитирания номер е този на бланката върху която е съставен акта и не се разминава с бланковия номер на акта приложен по делото.

Следва да се посочи, че е неотносимо към настоящия правен спор направеното в касационната жалба позоваване на „практика” на АС –Перник. На първо място е посочено само едно решение, което не може да бъде възприето като практика и освен това в него един от постановените съдебни актове по повод наложени наказания за превишена скорост съда не поддържал теза, че радарите са негодно техническо средство. Напротив излагани са аргументи, че е неправилно тълкуванието на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, според което трафик радарите са негодно средство за установяване скоростта на движение. Нормата регламентира два вида средства за установяване на нарушенията по ЗДвП: 1. технически средства (каквото е и използваното в настоящия случай) или 2. системи,

записващи посочените данни : дата, час вкл. и регистрационния номер на автомобила. Опитите да се дерогира законовата делегация, дадена на службите за контрол на движението по пътищата, да използват посочените технически средства, с цел именно да се прецизира дейността при установяване на нарушенията по ЗДвП, свързани с превишаване на скоростта, не носят полза нито за нарушителите, нито за останалите участници в движението.

От всичко това се следва, че нарушението е установено с признато и позволено от закона, годно средство за измерване. Въпреки твърденията си, жалбоподателят не е представил пред съда доказателства, че това не е скоростта на управлявания от него автомобил. Безспорно е, че стойността на засечената скорост не може да се установи и докаже със свидетелски показания и правилно въззивният съд не е кредитирал показанията на разпитаната по делото свидетелка.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по с.з. имат доказателствена сила до установяване на противното пред административнонаказващия орган. Такива действия нарушителят не е предприел, нито е представил доказателства в подкрепа на тезата си. Пред съда се изключва единствено предварително дадената доказателствена сила на редовно съставения АУАН, но не и годността му като доказателствено средство, след извършване на проверка от решаващия състав за неговата законосъобразност и относимост към спора. Затова съдът в изпълнение на задължението си да дири обективната истина, без да обвързва определени документи с предварително установена доказателствена сила, е събрал необходимите и относими доказателства, за да се произнесе.

Настоящият състав намира, че районният съд е изпълнил задължението си да събере достатъчно и безпротиворечиви доказателства, въз основа на които е направил извода си, че нарушенията, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя, са безспорно установени.

Правилни са изводите на съда, че определените наказания по вид и размер са съобразени с изискванията на чл.27 от ЗАНН и АНО при налагането им е съобразил тежестта на нарушенията и степента на обществена опасност.

Предвид всичко гореизложено, при разглеждането на делото и извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК по отношение на валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, пороци, които да съставляват касационни основания за отмяна на потвърдителното решение на Районен съд - Перник не се установиха. Поради това атакуваният съдебен акт, като правилен и законосъобразен, следва да бъде оставен в сила, а касационната жалба отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, **Административен съд - Перник**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1041 от 19.11.2012 г. ,постановено по н.а.х.д. № 1239/2012 г. Районен съд, гр.Перник, с което е потвърдено наказателно постановление № 2743 от 02.07.2012 г., на Началник Сектор „Пътна полиция” при Областна дирекция на МВР гр. Перник

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Членове: